

Luonnonvoimaa

Novelleja Kainuusta ja Lapista

Mervi Tervo

Kustantaja:
BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi

Luonnonvoimaa
Novelleja Kainuusta ja Lapista

Kirjoittanut:
© 2022 Mervi Tervo

Ulkoasu ja taitto:
© Anja Jääskeläinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-6258-5

Luonnonvoimaa

Novelleja Kainuusta ja Lapista

Mervi Tervo

Kustantaja:
BoD – Books on Demand,
Helsinki, Suomi

*Tärkeää on etten jää suruuni.
VaaLin muistojani kirjoittamalla ne talteen.
Säilytän kaiken mitä voin vielä tarvita.
Heittelen kukkia menneisyyteen.
Katson, mitä tulee tilalle.*

Haluan näillä tarinoilla kunnioittaa v. 2015 kuolleen mieheni Taiston muistoa. Kirja sisältää erätarinoita, satuja ja novelleja, joita olen kirjoittanut useita vuosia. Suurin osa niistä on eräänlaista surutyötä, luopumista elämänkumppanista, kodista järven rannalla ja elämäntavasta.

Kaikki kertomukset perustuvat todellisiin tapahtumiin ja monet liittyvät elämäämme Kurkiranta-nimisellä tilalla Suomussalmella. Elimme kaksikymmentäneljä vuotta metsästys- ja keräilytaloudessa metsän keskellä. Olen äärimmäisen onnellinen siitä, että aikanaan yhdessä päätimme muuttaa pääkaupunkiseudulta Kuopioon ja sieltä edelleen hyvien kalastus- ja metsästysmaiden äärelle. Kalastus oli yhteinen harrastuksemme ja kävimme usein kalastamassa myös Lapissa.

Palattuani yksin Helsinkiin iloitsen siitä, että olen yhteisten vuosikymmenten aikana saanut hyvin erilaisia luontokokemuksia, joita voin muistella.

Kirjassa on aidoista paikoista ottamiani kuvia, joista osa on laadultaan heikkotasoisia. Epätarkkoinakin ne täydentävät kertomusta, vaikka kaikki kuvat eivät olekaan aina tapahtumahetkellä otettuja.

Helsingissä 2.2.2022
Mervi Tervo

Luonnonvoimaa

Novelleja Kainuusta ja Lapista

Onnetar

Yöllä on satanut lunta, luonto on valkea ja hiljainen. Pakkasta on toistakymmentä astetta. Selkäni takana on korkea kallioseinä, edessä peltoaukea. Näkyvyys kolmeen suuntaan on esteetön. Mieheni ja minä piilottelemme kahden kuusen katveessa. Tämä on hyvä passipaikka, arvelen. Istun kiven tai kannon päällä ja yritän pidätellä tärinää. En tiedä hytisenkö uuden tilanteen aiheuttamasta jännityksestä vai kylmästä. Lupasin miehelleni, että olen ihan hiljaa, aivan v-a-r-m-a-s-t-i. Pääsin mukaan passipaikalle ensimmäisen kerran.

Tähän passipaikalle tulimme hyvissä ajoin ennen ajon alkua. Vielä emme ole kuulleet ajoporukan ääniä. Liikkumatta ja hiljaa paikalla oleminen pitkästyttää.

Vilkaisen mieheeni. Kumpikin heristää kuuloaan. Ajo on lähtenyt liikkeelle. Silloin näemme sen, hirven. Yksinäinen lehmä lähestyy meitä oikealta. Jännitys tiivistyy ja huomaan Taiston ilmeestä, että älä nyt innostu, ole vielä hiljaa, liikkumatta. Hän nostaa aseensa tähtäysasentoon hitaasti, antaa hirven tulla lähemmäksi. Lopulta laukaus kajahtaa. Hirvi on kaatunut ja puolisoni menee antamaan sille armonlaukauksen. Vielä kaksi laukausta ilmaan merkiksi muulle jahtiporukalle, hirvi on nurin.

– Onneksi olkoon, tämä on sinun ensimmäinen hirvesi.
– Kiitos, Taisto sanoo, monta vuotta jouduinkin odottamaan, olit onnettareni.

Moiskautan suukon suoraan suulle. Toiset metsästäjät saavat laittaa havunoksan hattuun, kuten on tapana.

Jäljet lumessa

Yritän viheltää, suipistan suuta ja puhallan ilmaa huulien välistä. Suusta tulee vain suhinaa. Lipaisen kielellä huulia ja yritän uudestaan. Saan aikaan vihellystä muistuttavan hennon äänen.

Yöllä on satanut muutama sentti nuoskalunta. Kosteaa lumi painaa kynttiläkuusien oksat runkoa vasten. Metsä on tavallistakin hiljaisempi. Lumi vaimentaa askeleeni ja tukahduttaa vihellykseni. Tuntuu kuin olisin aivan yksin tunturissa. Edessäni näkyvät kuitenkin eläimen jäljet, joita mieheni käski minun seurata ja viheltää.

Jänis on loikkinut pitkin harppauksin eteenpäin. Sen jäljistä näen, milloin se on istahtanut kuuntelemaan, seuraanko sitä. Isoilla korvillaan se on napannut pienen oudon äänen metsässä. Se on jatkanut loikkimistaan. Sillä ei ole kiirettä. Jänis tietää, että minulla ei ole mahdollisuutta saada sitä kiinni. Huolissaan sen pitäisi kuitenkin olla, jos aikoo henkensä säilyttää. Jäljitän sitä kohti aseensa kanssa odottavaa miestäni.

Metso

Myöhään syksyllä mies nousee pienelle kumpareelle suon ja mäntykankaan välissä. Hän asettuu siten, että on mahdollisimman esteetön näköala suuntaan, josta arvelee hirven tulevan ja istahtaa reppujakkaralleen. Tämä on hyvä passi-paikka, mies tuumailee. Tottuneesti hän lataa hirvikiväärinsä ja asettaa sen polvilleen poikittain. Vain hetken hän ehtii istua hiljaa paikallaan, kun takaa päin kuuluu siiveniskujen ääni.

Vaistomaisesti hän vetää päänsä hartioitten väliin ja kumar-taa hieman. Iso metso lentää hänen ylitseen punaista pipoa hipoen.

Metso lentää kapean metsäautotien yli ja asettuu tien reu-nassa olevan männyn oksalle. Lintu on tumma uros oikea homenokka. Sen punainen, silmän päällä oleva ”pilkka” erottuu hyvin. Linnun pyrstö liikkuu, mutta mies ei kui-tenkaan huomaa mitään arkuutta linnun käytöksessä. Se hakoo rauhassa.

Mies istuu jakkarallaan hiljaisena ja seuraa kiinnostuneena metson syöntiä, eikä hetkeen muista hirvijahtia lain-kaan. Lintu ei edelleenkään kiinnitä tarkkailijaan mitään huomiota, vaan nokkii keskeytyksettä männyn silmuja. Talvi tekee tuloaan ja metson ruokavalio muuttuu. Tällä hetkellä lintu on pulska syötyään kesän tuoreita silmuja ja lehtiä. Syksyn runsaan sadon aikana se on herkutellut marjoilla.

Täytyy myöhemmin tarkastaa, onko puun juurella enemmänkin metson jätöksiä. Se olisi merkki siitä, että

Mervi Tervo on helsinkiläinen kirjoittaja, joka on koonnut novelleja ajastaan miehensä kanssa Kainuussa ja heidän matkoiltaan Lapissa. Kirja kuvaa hauskoja satumuksia ja kuvaa metsästystä, kalastusta ja kiertotaloutta kaupunkilaisen naisen näkökulmasta. Kuvauksillaan kirjoittaja haluaa kunnioittaa miehensä muistoa. Vaikka tarinat ovat erillisiä, tulee Tervo samalla kuvanneeksi tärkeän vaiheen omasta elämästään.

